

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Liškové a soudců JUDr. Ivana Kratochvíla a JUDr. Hany Čvančarové ve věci žalobců : **a) A. B.**, nar. xxx, bytem xxx, **b) V. S.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, obě zastoupeni JUDr. Terezou Coufalovou, Ph.D., advokátkou Praha 4, Nad Sokolovnou 41/7, **c) J. B.**, nar. xxx, bytem xxx, **d) J. B.**, nar. xxx, bytem xxx, oba zastoupeni Mgr. Martinem Panuškou, advokátem Praha 10, Jevanská 2423, proti žalované : **Česká pojišťovna a.s.**, IČ : 45272956, se sídlem Praha 1, Spálená 75/16, **o náhradu škody ve výši dvakrát 240.000 Kč s příslušenstvím a dvakrát 175.000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání všech účastníků proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 18. srpna 2016, č.j. 30 C 52/2015 – 57,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **m ě n í** jen tak, že se **z a m í t á** žaloba, aby byla žalovaná povinna zaplatit žalobkyni ad a) částku 120.000 Kč, žalobci ad c) částku 120.000 Kč, žalobkyni ad b) částku 87.500 Kč a žalobci ad d) částku 87.500 Kč, jinak se **p o t v r z u j e**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se **m ě n í** jen tak, že je žalovaná povinna zaplatit žalobcům úrok z prodlení ve výši 7,75 % ročně z přiznaných částek od 30.11.2012 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku, jinak se **p o t v r z u j e**.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobcům náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů a to žalobkyni ad a) ve výši 48.593,60 Kč, žalobkyni ad b) ve výši 35.777,28 Kč, žalobci ad c) ve výši 48.593,60 Kč a žalobci ad d) ve výši 35.777,28 Kč a to do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám jejich právních zástupců.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit České republice, na účet Obvodního soudu pro Prahu 1 soudní poplatek ze žaloby ve výši 20.750 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.

- V. Žalovaná je povinna zaplatit České republice, na účet Obvodního soudu pro Prahu 1 soudní poplatek z odvolání ve výši 20.750 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Soud I. stupně shora označeným rozsudkem uložil žalované, aby zaplatila žalobkyni ad a) částku 240.000 Kč, žalobkyni ad b) částku 175.000 Kč, žalobci ad c) částku 240.000 Kč a žalobci ad d) částku 175.000 Kč (výrok I.), zamítl návrh žalobců na zaplacení úroku z prodlení ve výši 7,75 % z uplatněných jistin od 11.7.2011 do zaplacení (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.). Podle jeho odůvodnění jsou žalobkyně ad a) a b) xxx a xxx a žalobci ad c) a d) xxx a xxx J. B., policisty, který zemřel při výkonu služby v důsledku dopravní nehody, kterou zapříčinil K. Č., nar. xxx, následkem čehož byl shledán vinným ze spáchání trestného činu zabití z nedbalosti rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2, č.j. 2 T 84/2012 - 41 ze dne 12.6.2012, ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14.11.2012, č.j. To 394/2012. Poškozené, včetně žalobců soud odkázal se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních s odůvodněním, že poškozený při střetu neutil výstražného světla a v důsledku toho pozbyl výhod dodržování dopravních předpisů. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, protože žalobci a jejich právní zástupci před podáním žaloby nedoložili potřebné listinné doklady. Učinila nesporným, že dne 16.7.2011 se K. Č. při jízdě po Xxx xxx v xxx se v místě bílé nepřerušované čáry otáčel se svým vozem Škoda Octavia, ve směru přes střední tramvajový pás, kde se střetl s policejním vozidlem Audi A8, řízeným členem tzv. ochranné služby Policie ČR, poškozeným J. B., který konal služební činnost a jel pro chráněnou osobu. Tímto střetem byl policejní vůz vymršten, prorazil svodidla a spadl do Vltavy. Při nehodě řidič J. B. utrpěl zranění, v jejichž přímém důsledku zemřel. Vozidlo K. Č. mělo ku dni 16.7.2011 sjednáno u žalované pojištění odpovědnosti za škodu.

Soud I. stupně po provedeném dokazování uzavřel, že ustanovení § 18 odst.9 zákona 361/2000 Sb. o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů je v poměru speciality k § 41 odst.1 téhož zákona, které stanoví možnosti nedodržování taxativně vyjmenovaných povinností při užití výstražného světla modré barvy a uzavřel, že poškozený J. B. byl oprávněn překročit nejvyšší povolenou rychlost při plnění služebních povinností i bez použití výstražných světel modré barvy a na svém poškození zdraví s následkem smrti nenese žádné spoluzavinění. Ve smyslu § 444 odst.3 zák. 40/1964 Sb., ve znění účinném do konce roku 2013 (občanský zákoník, dále jen obč. zák.) žalobcům přiznal jednorázové odškodnění pozůstalým.

Nárok žalobců na přiznání úroku z prodlení ode dne smrti poškozeného soud I. stupně zamítl z důvodu, že do doby podání žaloby přes opakované výzvy žalovaného žalobci neprokázali, že jejich právní zástupci byli oprávněni za žalobce jednat a neprokázali ani příslušný příbuzenský vztah. Žalovaná tak do doručení obou žalob nemohla ani započít, natož ukončit šetření ve smyslu § 9 odst.3 zák. 168/1999 Sb. a proto nemohla být s plněním v prodlení.

Výrok o náhradě nákladů řízení byl odůvodněn § 142 odst.3, ve spojení s § 150 o.s.ř. neboť převážně úspěšní žalobci podali žalobu, aniž přes opakované výzvy žalované prokázali či předložili žalované listinu, prokazující plnou moc ve smyslu § 31 obč. zák. a rodné listy. To že žalobci až do zahájení řízení procesně zavinili podání žaloby, přičemž jejich nároky mohly

být zcela, případně částečně žalovanou narovnány před zahájením řízení, spatřuje soud ve smyslu § 150 o.s.ř. důvod hodný zvláštního zřetele.

Proti výrokům II. a III. rozsudku podaly žalobkyně a) a b) odvolání, z důvodu ust. § 205 odst.2, písm. b), c), e) a g) o.s.ř. Namítly, že odůvodnění napadených výroků rozsudku nemá oporu v provedeném dokazování a konstantní judikatuře Nejvyššího soudu, především principu předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Uvedly, že se soud I. stupně opřel o nesprávné a nepravdivé skutkové tvrzení, ohledně zastupování žalobců Mgr. Terezou Coufalovou a Mgr. Martinem Panuškou, že žalovaná do doručení obou žalob nemohla ani započít, natož skončit šetření a že ve výroku o náhradě nákladů řízení bylo použito ust. § 142 odst.3, ve spojení s § 150 o.s.ř., neboť převážně úspěšní žalobci podali žalobu, aniž přes opakované výzvy žalované prokázali či předložili žalované listinu prokazující plnou moc. Uvedly, že jejich nároky nemohly být ani z části narovnány, protože žalovaná při prvním jednání soudu navrhla zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Namítly, že je soud I. stupně nevyrozuměl o zamýšleném použití ust. § 150 o.s.ř. tak., aby se k němu mohly vyjádřit. Nepřiznáním náhrady nákladů řízení tím soud I. stupně zhoršil újmu již dříve žalobkyním vzniklou. Ze všech uvedených důvodů navrhly, aby odvolací soud napadené výroky soudu I. stupně změnil tak, že žalované uloží povinnost uhradit žalobkyním požadovaný úrok z prodlení a dále jim přizná nárok na náhradu nákladů soudního řízení v obou stupních.

Proti výrokům II. a III. rozsudku podali odvolání žalobci ad c) a d) z důvodu ust. § 205 odst.2, písm.e) a g) o.s.ř. Namítli, že pojišťovna již při hlavním líčení v trestní věci uvedla, že jsou rezervy na odškodnění a důvod, proč nebylo dosud vyplaceno je ten, že K. Č. sdělil pojišťovně, že se necítí být viníkem nehody a nepřeje si výplatu odškodnění, dokud nebude trestně právní věc uzavřena. Jednorázové odškodnění mělo být vyplaceno na základě rozsudku, jestliže bude K. Č. odsouzen. Žalovaná a její zástupce Mgr. Cendelín se dozvěděli o osobách poškozených, kolik jim mají vyplatit, resp. kolik peněz z připravených rezerv na odškodnění mají, protože bylo pojistné šetření ukončeno. O této věci neexistovaly žádné právně relevantní pochybnosti. Jediným důvodem nevyplacení pojistného plnění byl pokyn pojištěného pachatele, aby pojištění nebylo vyplaceno do pravomocného prokázání jeho viny, dle sdělení Mgr. Cendelína ze dne 5.6.2012. Žalobci se domnívají, že jim proto náleží úrok z prodlení nejpozději od 20.6.2012.

K výroku o náhradě nákladů řízení uvedli, že použití ust. § 150 o.s.ř. je pouze výjimkou a pouze v případech důvodů hodných zvláštního zřetele, kterým nejsou důvody uvedené soudem I. stupně. Nelze přijmout závěr, že nároky žalobců mohly být narovnány již před zahájením řízení. Důvody hodné zvláštního zřetele uvedené v napadeném rozsudku nemají oporu v provedeném dokazování, naproti tomu skutečnosti, které takový postup vylučují lze označit za zcela stěžejní. Odvolatelé poukázali na nedůvodnou shovívavost soudu I. stupně, který se ve svém rozhodnutí nezabýval ani poplatkovou povinností dle § 2 odst.3 zák. o soudních poplatcích. Navrhli, aby odvolací soud změnil výroky II. a III. napadeného rozhodnutí tak, že uloží žalované povinnost uhradit žalobcům požadovaný úrok z prodlení a dále jim přizná nárok na náhradu nákladů soudního řízení v obou stupních.

Proti výroku I. rozsudku podala odvolání žalovaná a namítla, že ust. § 18 odst.9 zákona o silničním provozu není v poměru speciality k ust. § 41 odst.1 téhož zákona. Otázkou, zda poškozený J. B. byl povinen v konkrétním případě použít výstražné světlo modré barvy již řešil Městský soud v Praze v usnesení sp.zn. 6 To 394/2012 ze dne 14.11.2012, kdy zaujal právní názor, že poškozený J. B. byl povinen výstražné světlo modré barvy použít a pokud jej nepoužil, zakládá tato okolnost spoluvinu poškozeného. Poukázala na skutečnost, že

poškozený jel v extrémně hustém provozu (xxx xxx) rychlostí 86 km/hod., ačkoliv jel řešit situaci, kde nehrozila škoda na zdraví ani škoda na majetku a nikdo nespáchal trestnou činnost. Ostatní účastníci silničního provozu proto mají právo očekávat, že takové vozidlo bude vizuálně, příp. zvukově identifikováno jako vozidlo s právem přednosti v jízdě, z důvodu bezpečnosti silničního provozu. Jízda poškozeného bez vizuálního a zvukového výstražného znamení přesahovalo míru rizika, kterou by bylo možno rozumně očekávat ve vztahu k významu služebního úkolu, který poškozený plnil. Navrhla, aby Městský soud v Praze změnil prvostupňový rozsudek tak, že částky jednorázového odškodnění pozůstalým sníží o polovinu (z důvodu spoluviny poškozeného).

Žalobkyně ad a) a b) k odvolání žalované poukázaly na ust. § 18 odst. 3, 4 a 8) zák. 361/2000 Sb. s tím, že neplatí pro řidiče vozidla Policejního prezidia ČR, útvarů policie ČR s působností na celém území ČR a útvarů s územně vymezenou působností, je-li to nezbytně nutné k plnění úkolů stanovených zvláštním právním předpisem, když o tom, že zemřelý neporušil žádný právní předpis, dle názoru žalobkyň, nemůže být pochyb. Uvedly, že předmětná dopravní nehoda se stala v sobotu v podvečer v době letních prázdnin, kdy byl provoz dle videozáznamu minimální. Tím, že poškozený jel uvedenou rychlostí po tramvajovém pásu ostatní účastníky silničního provozu neohrozil, na rozdíl od pachatele trestného činu, který se otáčel přes tkzv. plnou čáru, dva jízdni pruhy a přes vnitřní tramvajový pás do protisměru. Uvedly, že poškozený jel jako řidič ochranné služby pro chráněnou osobu, zahraničního diplomata, který uvízl v nepojížděném autě v centru Prahy. Z hlediska policejního útvaru ochranného sboru, je taková situace mimořádně nebezpečná a to jak z pohledu bezpečnosti dané osoby, tak z pohledu mezinárodních bezpečnostních vztahů. Názor žalované, že poškozený spíchal přesto, že nikomu nehrozila škoda na zdraví a majetku je nepřiléhavý a laický. Setrvaly na svém odvolacím návrhu.

Žalobci ad c) a d) k odvolání žalované uvedli, že souhlasí s rozbořem soudu I. stupně týkající se § 18 odst. 9 a § 41 odst.1 zák. o silničním provozu. S názorem žalované nesouhlasí, když nelze souhlasit ani s odkazem odvolání v trestní ve věci, ve kterém byla řešena otázka viny a trestu. Zdůraznili, že se poškozený neprolétal hustým provozem a jel bez výstražného světla modré barvy jen s předními výstražnými stroboskopy mimo hustý provoz dopravní špičky, když ke střetu nedošlo na nepřehledné křižovatce. Nehoda byla zaviněna tím, že viník nehody z pravého jízdniho pruhu xxx xxx ve směru do centra přešel levý jízdni pruh v téže směru a při manévru, kterým se chtěl na mostě přes tramvajový pás otočit, vjel do jízdni dráhy poškozeného. Na svém odvolacím návrhu setrvali.

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst.1,5 zák. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění platném do konce roku 2013 (čl. II., bod 2 přechodných ustanovení zák. 293/2013 Sb., dále jen o.s.ř.) napadený rozsudek, včetně správnosti postupu soudu v řízení, které jeho vydání předcházelo a po té shledal důvodným odvolání žalobců i žalované, ale pouze z části.

Soud I. stupně věc správně posoudil podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění platném do konce roku 2013, zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění platném ke dni, kdy došlo k dopravní nehodě. Oba nároky je třeba posoudit samostatně :

Jednorázové odškodnění za škodu usmrcením :

Odvolací soud nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že byl poškozený J. B. oprávněn překročit nejvyšší dovolenou rychlost při plnění služebních úkolů i bez použití výstražného světla modré barvy, že na svém poškození zdraví s následkem smrti nenese žádné spoluzavinění a, že je ust. § 18 odst.9 zákona č. 361/2000 Sb. o silničním provozu v poměru speciality k § 41 odst.1 téhož zákona.

Oprávnění k použití výstražného světla modré barvy upravuje zák. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a vyhl.č. 341/2002 Sb. o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Ve smyslu § 41 zák. o silničním provozu je třeba rozlišit :

- 1) Zvláštní výstražné světelné zařízení vyzařující světlo modré barvy (majáček), které je pevně spojené s konstrukcí dopravního prostředku policie, případně rovněž i snímatelné světelné zařízení, které je umístěno na nejvyšším místě (nejblíže nejvyššímu místu) karoserie (případně nástavby) a je zároveň přímo viditelné z kteréhokoliv místa na vodorovné rovině (§ 24 vyhl.č. 341/2002 Sb.). Každé zapnutí majáčku je evidováno policií a lze je proto zpětně dohledat.
- 2) Doplnkové zvláštní výstražné zařízení vyzařující přerušovaný tok modré barvy umístěných vpředu nebo vzadu vozidla (případně za sklem), tzv. stroboskop.

Právo přednosti v jízdě, včetně možnosti nedodržení ustanovení zák. o silničním provozu v podmínkách policie mají výhradně vozidla, užívaná pro plnění služebních úkolů, se zvláštním výstražným světelným zařízením modré barvy, doplněné o zvláštní výstražné zvukové zařízení, nikoliv vozidla s doplňkovým zvláštním výstražným zařízením (příčemž v řízení nebylo postaveno ani na jisto, zda byl stroboskop policejního vozu při dopravní nehodě zapnut, či nikoliv).

Ve smyslu § 18 odst.9 zák. 361/2000 Sb. a uvedených skutečností je řidič jedoucího dopravního vozidla policie bez zapnutého zvláštního světelného zařízení modré barvy (příčemž není rozhodné, z jakých důvodů nebylo v provozu) povinen :

- a) dbát potřebné opatrnosti tak, aby neohrozil bezpečnost provozu, přičemž nemá právo přednosti v jízdě,
- b) není povinen během jízdy dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost v obci (50 km), mimo obec (90 km) a na dálnici (130 km), případně další dopravní předpisy pouze za situace, pokud je to nezbytně nutné k plnění úkolů policie (§ 18 odst.9 zák. 361/2000 Sb., např. při policejním zásahu).

Ust. § 18 odst.9 zák. 361/2000 Sb., ve vztahu k ust. § 41 odst.1 téhož zákona si vzájemně neodporují, otázka speciality jedno ustanovení k druhému není proto pro posouzení sporu významná.

V projednávané věci poškozený J. B., který neměl zapnuto zvláštní výstražné světlo modré barvy (majáček) neplnil v okamžiku dopravní nehody nezbytně nutné úkoly policie (stanovené zvláštním právním předpisem). Nemůže jím být jízda pro chráněnou osobu (vyzvednutí zahraničního diplomata, který údajně uvízl v nepojízdném autě v centru Prahy). Pokud by sám poškozený tento služební úkon považoval za natolik významný, nebo jej za významný považovali jeho nadřízení, během jízdy pro chráněnou osobu by zvláštní výstražné světlo modré barvy (případně doplněné zvukovým signálem) použil, s právem přednosti v jízdě. Pokud se tak nestalo, byl povinen dbát zvýšené opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost

provozu. Zákonné slovní spojení „nezbytně nutné“ je třeba vykládat jako plnění úkolů zcela výjimečného charakteru, např. při bezprostředním ohrožení lidského života, obecném ohrožení nebo hrozbě závažné újmy, které ospravedlňují nezapnutí (opomenutí zapnutí) zvláštního výstražného světelného zařízení, vyzařující světlo modré barvy.

Za této situace odvolací soud zvažoval spoluzavinění poškozeného J. B. na svém úmrtí ve smyslu § 441 obč. zák., podle kterého byla-li škoda způsobena také zaviněním poškozeného, nese škodu poměrně; byla-li škoda způsobena výlučně jeho zaviněním, nese ji sám. K založení spoluodpovědnosti poškozeného musí být splněny předpoklady obecné odpovědnosti za škodu podle § 420 obč. zák. (v posuzované věci zaviněné porušení právní povinnosti v příčinné souvislosti se vznikem škody). Jde o určení vzájemného vztahu mezi jednáním poškozeného J. B. a právně kvalifikovanou událostí, za níž nese odpovědnost K. Č., které skončilo fatálním následkem, tj. smrtí poškozeného a stanovení podílu, jímž sám poškozený přispěl ke škodlivému následku. Odpovídající úvaha odvolacího soudu činí 50 %, protože poškozený svým jednáním, kdy jel za minimálního provozu v sobotu podvečer, nikoliv při nezbytně nutném zásahu v xxx po Xxx xxx nepřiměřenou rychlostí, dle znalců 86 km/hod., navíc po středním tramvajovém pásu, bez zapnutého modrého majáčku, bezdůvodně ohrozil bezpečnost ostatních účastníků silničního provozu. Lze proto uzavřít, že viníkem dopravní nehody byl shledán K. Č., ale její tragické následky způsobil neuváženou jízdou sám sobě poškozený J. B., který při dodržení maximální povolené rychlosti (případně jízdou v pravém jízdním pruhu), měl šanci automobil ubrzdít ještě před srážkou (nebo se srážce úplně vyhnout). Tím by nedošlo k pádu vozidla do Vltavy s následkem úmrtí poškozeného utonutím (nikoliv poraněním, v důsledku střetu vozidel), jak ve svém odůvodnění uvedl odvolací soud v trestní věci, sp.zn. 2T 84/2012.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud shledal důvodnou odvolací námitku žalované podle § 205 odst.2, písm.g) o.s.ř., byl výrok I. rozsudku podle § 220 odst.1, písm.a) o.s.ř. změněn tak, že byla zamítnuta žaloba o polovinu požadovaného nároku žalobců, tj. o částky 120.000 Kč pro každého z rodičů a 87.500 Kč, pro oba sourozence.

Úrok z prodlení :

Soud I. stupně na nárok žalobců aplikoval správně zákon č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti vozidla, ve znění účinném v době dopravní nehody (dále jen Zpov), s jeho závěry však odvolací soud nesouhlasí.

Podle § 9 odst.3, věta první Zpov je pojistitel povinen provést šetření škodné události bez zbytečného odkladu.

Podle § 9 odst.2 Zpov plnění pojistitele je splatné do 15 dnů, jakmile pojistitel ukončí šetření nutné k zjištění rozsahu jeho povinnosti plnit nebo jakmile pojistitel obdržel pravomocné rozhodnutí soudu o své povinnosti poskytnout pojistné plnění.

Podle § 9 odst.4, věta první Zpov nesplní-li pojistitel povinnost podle odstavce 3, zvyšuje se částka pojistného plnění, jehož se prodlení pojistitele týká o úrok z prodlení.

Skončení šetření pojistné události pojišťovnou lze spatřovat v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14.11.2012, sp.zn.. 6 To 394/12, které téhož dne nabylo právní moci.. Tímto rozhodnutím byl zrušen rozsudek prvostupňového soudu ohledně výroku o náhradě škody a poškození (včetně žalobců) byli odkázáni se svými nároky na náhradu škody na řízení

ve věcech občanskoprávních. Žalované nelze vytknout, že konec šetření škodné události vázala na výsledek trestního řízení, ve kterém byla řešena i otázka podílu viny K. Č. a J. B. na vzniku dopravní nehody. V takovém případě bylo pojistné plnění splatné do 15-ti dnů od právní moci rozhodnutí odvolacího soudu, tj. do 29.11.2012. Pokud nebylo pojistné plnění vyplaceno, žalovaná se dostala dnem 30.11.2012 do prodlení. V projednávané věci není rozhodné, zda byly pojišťovně dodány plné moci právních zástupců, případně skutečnosti osvědčující příbuzenský vztah k poškozenému. České pojišťovně a.s. bylo usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14.11.2012, č.j. 6 To 394/12 – 312 doručeno do datové schránky a na základě této skutečnosti mohla (byť částečně) řádně identifikovaným pozůstalým (žalobcům), plnit.

Protože odvolací soud shledal důvodnými uplatněné odvolací důvody žalobců, byl výrok II. rozsudku soudu I. stupně podle § 220 odst.1, písm.a) o.s.ř. změněn a žalobcům byl přiznán úrok z prodlení z přiznaných částek od 30.11.2012 do zaplacení.

Výrok o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů je odůvodněn § 142 odst.3, ve spojení s § 224 odst.1,2 o.s.ř., když rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu. Žalobcům proto přísluší náhrada nákladů, spočívající v účelně vynaložených nákladech právního zastoupení z tarifních hodnot přiznaných částek.

Náklady žalobců před soudem I. stupně činí :

A. B. : 6 hlavních úkonů (převzetí právního zastoupení, sepis žaloby z 16.7.2015, replika žalobkyň, včetně návrhu na spojení věcí, vyjádření z 8.6.2016, účast při ú.j. dne 10.5. a 18.8.2016) ve výši á 4.720 Kč (z tarifní hodnoty jistiny 120.000 Kč), snížené o 20 % dle § 12 odst. 4 vyhl.č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif, dále jen AT), 6 krát paušál á 300 Kč, dle § 13 odst.3 AT, celkem 30.120 Kč. Vzhledem k tomu, že je právní zástupkyně žalobkyň plátcem daně z přidané hodnoty, náleží jí dle § 137 odst.1,3 o.s.ř. DPH 21 %, ve výši 6.325,20 Kč, vše celkem 36.445,20 Kč.

V. S. : 6 hlavních úkonů (z tarifní hodnoty jistiny 87.500 Kč snížené o 20 %, dále shodně jako shora), 6 krát paušál á 300 Kč, DPH 21 % ve výši 4.656,96 Kč, vše celkem 26.832,96 Kč.

J. B. : 6 hlavních úkonů (převzetí právního zastoupení, sepis žaloby ze dne 15.7.2015, replika z 29.9.2015, včetně návrhu na spojení věcí, vyjádření z 9.6.2016, účast při ú.j. dne 10.5. a 18.8.2016) ve výši á 4.720 Kč (z tarifní hodnoty jistiny 120.000 Kč, snížené o 20 % dle § 12 odst.4 AT), 6 krát paušál á 300 Kč, dle § 13 odst.3 AT, celkem 30.120 Kč. Vzhledem k tomu, že je právní zástupce žalobců plátcem daně z přidané hodnoty, náleží mu DPH 21 % ve výši 6.325,20 Kč, vše celkem 36.445,20 Kč.

J. B. : 6 hlavních úkonů (z tarifní hodnoty jistiny 87.500 Kč, snížené o 20 %, dále shodně jako shora), 6 krát paušál á 300 Kč, DPH 21 % ve výši 4.656,96 Kč, vše celkem 26.832,96 Kč.

Náklady žalobců v odvolacím řízení činí :

A. B. : 2 hlavní úkony (z tarifní hodnoty jistiny 120.000 Kč, snížené o 20 %) á 4.720 Kč (vyjádření k odvolání žalované, účast při ú.j. odvolacího soudu dne 14.3.2017), 2 krát paušál á 300 Kč, DPH 21 % ve výši 2.108,40 Kč, vše celkem 12.148,40 Kč.

V. S. : 2 hlavní úkony (z tarifní hodnoty jistiny 87.500 Kč, snížené o 20 %, dále jako shora) á 3.396 Kč, 2 krát paušál á 300 Kč, DPH 21 % ve výši 1.552,32 Kč, vše celkem 8.944,32 Kč.

J. B. : 2 hlavní úkony (z tarifní jistiny 120.000 K, snížené o 20 %) á 4.720 Kč, 2 krát paušál á 300 Kč, DPH 21 %, vše celkem 12.148,40 Kč.

J. B. : 2 hlavní úkony (z tarifní hodnoty 87.500 Kč, snížené o 20 %, dále jako shora), á 3.396 Kč, 2 krát paušál á 300 Kč, DPH 21 % ve výši 1.552,32 Kč, vše celkem 8.944,32 Kč.

Náklady žalobců před soudy obou stupňů činí :

A. B. 48.593,60 Kč,

V. S. 35.777,28 Kč,

J. B. 48.593,60 Kč,

J. B. 35.777, 28 Kč.

Výroky o úhradě soudního poplatku ze žaloby a z odvolání jsou odůvodněny ust. § 2 odst.3 zák. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve výši dle položky 1, bod 1, písm.b) sazebníku soudních poplatků, který je přílohou k zákonu o soudních poplatcích, vzhledem k tomu, že o poplatkové povinnosti nerozhodl soud I. stupně.

P o u ě n í : Proti rozsudku **j e** dovolání přípustné za podmínek § 237 o.s.ř., podáním do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 14. března 2017

JUDr. Helena Lišková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: R.